

stegården og kirkebetjeningens forhold, der, hvor det er kordegnens, organistens, kirketjenerens opgave at sørge for de ydre forhold i forbindelse med gudstjenester og kirkelige handlinger, der får vi en god og anstændig folkekirke. Jeg taler af erfaring; jeg har oplevet det i 40 år.

Der, hvor ansvaret nemlig er placeret, og de forskellige opgaver derfor er fordelt, der trives folkekirken. Men der, hvor man, som i forslaget her, skal have det hele blandet sammen og alle til at tage sig af alt, ender man med at ødelægge folkekirken og får den til at gå op i alskens intriger, sladder og mistænkeliggørelse. Tænk på præstesagen fra Nordjylland. Tænk på, at her var fejlen ikke, at der var mangel på samarbejde og fælles kompetencer, men her var fejlen, at myndigheden ikke var klart fordelt, og at de, der skulle have myndigheden, ikke turde tage den, men tørrede hele problemet af på menighedsråd og kirkebetjening. Lad mig blot sige lige ud, at dette forslag er skadeligt og farligt for folkekirken og vil blive årsag til megen elendighed, hvis det gennemføres.

Så en enkelt bemærkning til slut. Jeg er meget træt af den evige jammer over den lave stemmeprocent ved menighedsrådsvalgene. Herregud, det er jo et sundhedstegn. Det er vidnesbyrdet om, at folkekirken trives og har det godt som det selvfølgelig grundlag for det danske folk. Hvis der var noget galt, så skulle folk nok komme til stemmeurnerne. Hvis folkekirken virkelig var genstand for uvilje og modvilje, så ville der blive vipppet kraftigt med båden. Den rolige og selvfølgelig sejlsads er vidnesbyrdet om, at det danske folk er et kristent folk og har hjemme i en folkekirke, man ikke gider rende til stemmeurnerne om, fordi den trods larm og skral er det danske folks kirke. Og lad os glæde os ved det, vil jeg tillade mig at sige her til sidst til fru Pernille Vigsø Bagge, hr. Ole Sohn, fru Karen Klint, hr. Leif Lahn Jensen, fru Bente Dahl og hr. Niels Helveg Petersen, alle de velmenende, men yderst forvirrede forslagsstillere.

Kl. 18:22

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Karen Klint.

Kl. 18:22

Karen J. Klint (S):

Jamen så vil jeg da bede hr. Søren Krarup om at hjælpe mig lidt ud af den personlige forvirring, som jeg åbenbart lider af trods ret mange gode forsøg på at sætte mig ind i kirkens struktur. Den er jo ikke så nem og tilgængelig.

Så mit spørgsmål til hr. Søren Krarup er: Når vi ser på regeringsgrundlagets måde at ændre statens bidrag til folkekirken på, er det så ikke at snyde dem, der kommer til at betale præstens løn fremover, hvis de slet ikke skal have nogen indflydelse på, hvor mange præster der skal være? For hvis staten ikke vil bidrage til præstelønninger, men præstelønningerne skal være hundrede procent betalt af medlemmerne af folkekirken, er det så ikke lidt ulogisk, hvis folkekirken medlemmer slet ikke skal bestemme noget om antallet af præster og om vilkårene for præsternes ansættelse?

Jeg taler ikke om forkyndelsesfrihed, jeg taler om drift og om ansættelsesvilkår. Er det ikke ulogisk, hvis staten skal fortsætte med sin rolle, hvis staten ikke skal bidrage med en krone?

Kl. 18:23

Formanden:

Hr. Søren Krarup.

Kl. 18:23

Søren Krarup (DF):

Det må være bloktilskuddet, der spørger. Jeg kan kun sige, at bloktilskuddet også er en måde at ødelægge folkekirken på, fordi det selvfølgelig er ensbetydende med at gøre folkekirken til en størrelse i sig selv, i stedet for at den simpelt hen er, som det hedder i grundlovens § 4, noget, der er knyttet sammen med den danske stat, og hvis tilskud fordeles fra den danske stat. Så jeg giver fru Karen Klint ret i, at talen om bloktilskuddet ligger meget nær hele den opfattelse af kirken, som kommer til orde i et beslutningsforslag som det her.

Kl. 18:24

Formanden:

Fru Karen Klint.

Kl. 18:24

Karen J. Klint (S):

Jeg vil også bede om hjælp til en anden forvirring, for jeg har sådan den holdning, at når man taler om brede debatter, er det, fordi der er ligevægt mellem dem, der debatterer. Så jeg vil stille et andet spørgsmål til hr. Søren Krarup:

Når man nedsætter nogle arbejdsgrupper, er det så af respekt for bredden, at der altid er tre gange så mange gejstlige i en arbejdsgruppe, som der er folkekirkemedlemmer, der betaler, så det sådan set er de ansatte, der altid er i flertal, hvorimod de, der betaler, altid er i mindretal? Altså, jeg tror ikke, at der var ret mange ude i erhvervslivet, der ville nedsætte sådan nogle arbejdsgrupper.